

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. november 23-án.

Kezdő ének: 65. zsoltár 1. verse

Főének: 482. dicséret 1-4. és 9-10. verse

Ének prédikáció előtt: 95. zsoltár 4. verse

Textus: Péter 2. levele 3. rész 8-9. verse „Az az egy azonban ne legyen rejtve előttetek, szerettem, hogy az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap. Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elvessenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen.”

Kedves Testvéreim!

Emberi életünk egyik legfontosabb meghatározója az idő. Nyugodtan mondhatom, hogy mindent az határoz meg, hogy van-e időm valamire, vagy nincsen. Ha a naptáramban szerepel már valamilyen esemény, akkor arra biztosan lehet számítani, hogy nem kerül arrébb. Csak nagyon fontos és lényeges történés tudja arrébb mozdítani. Ezek után nagyon nehéz olyan időrendet felállítani, hogy mindig azt tegyük meg, ami a legfontosabb, és az maradjon el, ami alapvetően lényegtelen. Azt hiszem, hogy nem csak én küzdök azzal a problémával, hogy miként lehet az időnket jól és helyesen beosztani. Egy rövid történetet mondok most el, ami rávilágít az alapvetően rossz hozzáállásunkra.

Egyszer egy híres szaktekintély menedzsereknek tartott előadást az időbeosztásról. Minden bevezetés nélkül egy kancsót és egy kosarat tett ki az asztalra. A kosárban lévő nagy kövekkel kezdte megtölteni a kancsót. Amikor már nem fért bele több, akkor megkérdezte a hallgatóságot. A korsó tele van? Igen – hangzott egyhangúan a válasz. A tudós semmit nem mondott erre, hanem apró sóderért nyúlt a kosárba és lassan beleszórta a korsóba a nagy kövek közé. Egy marokkal, majd még eggyel, és miután megrázta, egy harmadik marékkal is beletett. Majd ismét feltette a kérdést. Most tele van a korsó? Néhányan kezdték megérteni a dolgot, és óvatosan azt mondták, valószínűleg nem. Nagyon jó, válaszolta ez a tudós, és egy nagy zacskó homokot vett elő a kosárból. Finom sugárban öntötte a kövek és a sóder közé. Amikor színültig megtelt a korsó, feltette a kérdést. Most tele van a korsó? Nem – kiáltották kórusban a hallgatók. Nagyon jó! – mondta a tudós, és egy üveg vizet vett elő, majd a vízzel csordultig töltötte a korsót. Amikor elkészült a kísérlettel megkérdezte a hallgatókat. Mire irányítja ez a kísérlet a figyelmünket? Néhány bátor menedzser megpróbálkozott a válaszadással. Azt példázza, mondták, hogy még sok feladatot elvállalhatunk akkor is, ha úgy érezzük, hogy időnket betábláztuk teljesen. Nem, egyáltalán nem erről szól a kísérlet! – kiáltott fel a tudós. A nagy igazság, amire kísérletünk rávezet, hogy aki elsőként nem a legnagyobb köveket helyezi el a korsóban, az később nem fogja tudni beletenni azokat. Ne feledjék, mondta a tudós, először a legnagyobb kövek helyét kell biztosítani, különben elhibázzuk az életünket. Ha a mellékes dolgokat helyezzük előtérbe, nem marad hely a lényeges számára. Végül így fejezte be előadását ez a tudós: Adjon Isten elég bölcsességet ahhoz, hogy a fontosat és a lényegtelenet meg tudjuk különböztetni!

Igen, Kedves Testvéreim! Az idővel kapcsolatban mi is csak tapogatózunk. Nehezen tudjuk megérteni, hogy mi a legjobb nekünk. Azonban a felolvasott igeszakasz rámutat néhány alapvető igazságra, amit meg kell értenünk ahhoz, hogy helyesen tudjuk beosztani az életünket.

A legelső, amit látunk, hogy Isten másként viszonyul az időhöz, mint ahogyan mi emberek. Azt olvastuk, hogy a Mindenható előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, ezer esztendő pedig annyi, mint egy nap. Mondhatjuk, hogy amire kell, arra sok időt fordít, ami pedig nem olyan fontos, arra kevesebb időt szán. Péter apostol is felhossa példának a világ teremtését. Ugy írja le azt a Biblia, mint ami 6 nap alatt történt. Érzékeljük és tudjuk, hogy itt nem a saját fogalmainkat kell elővenni, hanem Isten mércéjén kell a napokat megvizsgálnunk. A világ teremtése, formálása hosszú idő volt. Alaposan megtervezett mindent, lassan formált ki mindent. Nem azért, mintha nekilett volna erre szüksége. Hanem azért, mert a teremtet világnak volt szüksége arra, hogy beérjen, hogy szépen kialakuljon. Isten előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő.

A másik oldalon pedig látunk olyan változásokat, amik hirtelen, gyorsan, szinte egyik pillanatról a másikra mennek végbe. Előttünk vannak olyan emberi életek, amelyekben a pozitív irányú változás nagyon gyorsan megtörtént. Gondolhatunk Pál apostol megtérésére, aki alig pár nap alatt olyan változáson ment keresztül, amire nekünk ezer év sem lett volna elegendő. Mi azt mondjuk, hogy kutyából nem lesz szalonna, hogy az ember nem tud megváltozni. Amikor pedig egy ember Isten kezébe kerül, akkor egy

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. november 23-án.

óra, sőt olykor egy perc is rengeteg változást hoz. Isten előtt ezer esztendő annyi, mint egy nap. Megfogalmazhatjuk, hogy Isten tervében az idő egészen másként néz ki, mint a mi fogalmainkban.

Ez a tudat átalakítja az életünk és Isten kapcsolatáról alkotott képünket is. Attól, mert valami tovább tart, mint azt mi gondoljuk, vagy nem is érkezik meg soha az, amire vágyunk, az nem jelenti azt, hogy Isten késlekedik, vagy elkésett. Különösen is fontos ezt tudnunk akkor, amikor elveszítünk valakit. Nem Isten késett le arról, hogy segítsen, hanem csak valami nagyobb fájdalomtól akart megkímélni minket. Jó ezt tudni akkor is, amikor imádkozunk valami szépért, jóért, hogy következzen be, és hosszú ideig nem történik semmi. Az nem azt jelenti, hogy Isten nem akarná megtenni, hanem csak azt, hogy mi nem látjuk, hogy pontosan mikor, mire van szükségünk.

Egy több évtizedes élményt szeretnék megosztani a jelenlévőkkel. Egyetemi tanulmányaimat nem a lelkész szakon kezdtem, hanem a természettudományi karon. Ott volt egy tantárgy, amire már félév közben is sokat készültem, aztán a vizsgaidőszakban is sokat tanultam, mégsem sikerült. Imádkoztam Istenhez, hogy segítsen, majd másodszorra sem sikerült a vizsgám. Komoly kérdéseket tettem fel a Mindenhatónak, hogy most meg miért nem segített, hogy hol volt? Miért késett el onnan, ahol pedig a segítségére lett volna szükségem? A választ nyilvánvalóan nem kaptam meg azonnal. Eltelt egy félév, amire rájöttem, hogy nem a tanulási idővel, nem az imádsággal volt baj, hanem az úttal, amit választottam. Isten másként nézi az életünket, az időnket, és ezért sokkal jobban tudja, hogy mire van szükségünk, hogy mi a helyes és megfelelő út.

Ha pedig ezt látjuk, akkor eljutunk oda, ahova a felolvasott igeszakasz is elvezet minket: az Istentől megkapott idő mindig türelmi idő. Ahogyan a keresztelés alkalmával is hallottuk, hogy Isten türelmesen várakozott Noé idejében is. Azóta is ez a türelem jellemző rá. Mindig arra vár, hogy az ember meghallja a szavát, hogy odafigyeljen rá, sőt, hogy az életét odaadja neki.

Úgy gondolom, hogy amikor mi meghalljuk, hogy Isten türelmesen vár miránk, akkor erre csak egyetlen helyes reakció lehet: elindulunk, hogy ne várjon hiába. Engem mindig zavar az, ha tudom, hogy valaki vár rám. Annak idején, amikor még a telefonfülkéből lehetett telefonálni, akkor a Balaton partján gyakran előfordult, hogy 5-10 méter hosszú sorok alakultak ki. Ilyenkor nem szerettem telefonálni, hiszen feszélyezett a helyzet. Aztán hetek alatt sikerült több kilométeres távolságban egy olyan telefonfülkét találni, ahol csak nagyon kevesen telefonáltak. Nem várt senki rám. A mai napon, amikor meghalljuk, hogy Isten vár ránk, akkor Ő arra vár, hogy lépünk az Ő irányába, ismerjük fel, hogy nekünk ott jó, ahol a helyünket Isten kirendelte.

Kedves Testvéreim! A mai napi bibliai szakasz arra indít minket, hogy gondolkozzunk el az időbeosztásunkon. Gondolkozzunk el azon, hogy Isten vár ránk, türelmesen vár, hogy odaforduljunk Hozzá. Éppen ezért helyezzük bele életünkbe a legnagyobb és legfontosabb követ, az Istennel töltött időt, hogy minden más is mellé férhessen. „Ó, Jézus, szólsz, s a szívhez a szó szelíden ér: □ Így bánsz velem? - teérted hullt testemből a vér! □ Bús szégyennel behívunk, az ajtónk nyitva már. Jöjj, Jézus, jöjj, ne hagyj el, a szívünk várva vár”.

Amen!

Záró ének: 457. dicséret mind 3 verse